

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.497 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, alias X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. REYNDERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en Koerd te zijn. Op 26 maart 2007 verklaarde u zich een eerste keer vluchteling. U beweerde ter gelegenheid van deze eerste asielaanvraag afkomstig te zijn uit de stad Mosul en Irak te zijn ontvlucht tengevolge de activiteiten van uw vader voor het toenmalige Baathregime en omwille van problemen die u als Koerd in deze stad zou hebben doorgemaakt. Deze asielaanvraag alsook uw aanvraag voor de status van subsidiaire bescherming werden op 19 maart 2008 geweigerd door het CGVS omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw afkomst uit Mosul. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting nam op 3 juni 2008 een gelijklopende beslissing.

Op 13 augustus 2008 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. U stelt dat tijdens de eerste asielaanvraag inderdaad een bedrieglijke identiteit, afkomst en asielrelaas heeft voorgehouden en beweert heden de waarheid te spreken. U verklaart in werkelijkheid sinds 2000 lid te zijn van de jongerenafdeling van de KDP (Koerdische Democratische Partij). Twee jaar later, op 11 september 2002, zou u ook effectief lid zijn geworden van deze partij. U verklaart dat u het enige lid was van uw familie die politiek actief was. U zou dit hebben gedaan omdat u uw land wenste te dienen én omdat u arme mensen wilde helpen. Op 25 september 2005 zou u kaderlid zijn geworden voor de KDP en zou u dagelijks voor de partij hebben gewerkt. Eén van uw

taken was het tonen van 'politieke theaterstukken'. Eind 2005 was er een opvoering van een stuk over een waterproject dat nog niet was afgewerkt en in het stuk werd hiermee de draak gestoken. Na de opvoering werd u ontboden bij de burgemeester van Ahmedi, die felle kritiek uitte op uw handelswijze. Het jaar nadien was er nog zo'n stuk, maar hieraan zou u uw naam niet meer hebben verbonden. Op 20 augustus 2005 was er een gezamenlijk huwelijksfeest in het voetbalstadion van Dohuk. De verantwoordelijke van het 'office nummer 1' zou aan alle koppels een diepvriezer hebben beloofd, maar de koppels zouden in de plaats daarvan echter een stofzuiger hebben gekregen. U zou zich daar boos over hebben gemaakt. In juni 2006 werd er een training gegeven voor kaderleden van de partij waarin u in een discussie zou verwickeld geraakt zijn. Er werd uitdrukkelijk gevraagd dat de eigen meningen meer zouden worden ontwikkeld. Als voorbeeld werd in de cursus een lokaal conflict tussen twee dorpen aangehaald, waarop u boos zou zijn geworden. U zou een huis van (M.M.), een belangrijk lid van de KDP, hebben getoond en gezegd hebben dat hij wel in een paleis zoals van Saddam woont, maar toch niets voor de mensen zou doen. Nadien zou de comitéverantwoordelijke aan u hebben verteld dat u moest opletten. Ook zou u in 2005 en 2006 heel kort zijn opgeroepen door de Asayesh om ondervraagd te worden over de handel die u zou hebben gedreven met de "PKK" (Koerdische Arbeiderspartij). U zou dit ook effectief gedaan hebben, maar u stelt in het interview dat belangrijke leden dit ook zouden hebben gedaan.

Naast de problemen die u zou gehad hebben met uw eigen partij, zou u eveneens liefdesperikelen hebben gekend. U zou verliefd zijn geweest op een meisje, (M.A.S.). Doordat er sinds jaar en dag een bloedwraak was tussen de twee families, kon u niet met haar huwen. Tot driemaal toe zou een huwelijksaanzoek van u zijn geweigerd. Om de problemen niet nog groter te maken, besloot u te huwen met een andere vrouw op 12 oktober 2004. De liefde zou echter nog verder hebben gesmeuld en toen u begin 2007 omwille van verschillende problemen ging overnachten in de school waar uw vader als bewaker werkte, zou het meisje (M.A.S.) ook naar daar zijn gekomen. U zou gezegd hebben dat u was gehuwd en niet meer met haar zou kunnen samen zijn. Voor de ogen van velen zou zij u evenwel omhelsd hebben. Op 24 februari 2007 zouden drie van haar broers u hebben bedreigd. U kreeg angst en u besloot om het land te verlaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens de verregaande bedrieglijkheid van uw verklaringen inzake uw afkomst en identiteit. Dit brengt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid danig in het gedrang. De reden die u opgeeft voor het feit dat u tijdens deze eerdere asielprocedure de waarheid niet heeft verteld, kan overigens bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd: u stelt dat enkele Koerden u hadden gezegd dat u als Koerd van Noord-Irak geen kans op asiel zou maken. Het is de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om de behandelende instanties een klaar en waarheidsgetrouw beeld te schetsen van zijn identiteit en de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten en dit vanaf het begin van de asielaanvraag. Dat u dit niet deed, roept ernstige twijfels op over de ernst van uw nood aan bescherming. Het feit dat u heden een tweede asielaanvraag indient met een andere identiteit, geboortedatum, afkomst en asielrelaas kan dan ook niet anders dan de nodige vraagtekens op te roepen.

In zoverre nog nodig dient ook wat dit nieuwe asielrelaas betreft te worden vastgesteld dat er ernstig moet getwijfeld worden aan de authenticiteit en gegrondheid van uw asielverhaal.

Zo haalt u wel een aantal problemen en meningsverschillen aan die u als lid van de KDP zou hebben gehad en die u wijt aan uw 'lange tong' (gehoorverslag CGVS p.3), maar deze problemen hebben klaarblijkelijk niet geleid tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U zou een aantal reprimandes en waarschuwingen hebben ontvangen omwille van uw stoutmoedigheid, maar daar zou het dan ook bij gebleven zijn. Uw kortstondige ondervraging door de Asayesh omwille van het handel drijven met de PKK bleef beperkt tot het inwinnen van informatie en heeft niet

geleid tot een detentie of andere vorm van vervolging. Uit uw relaas blijkt niet dat u een verhoogd risico loopt door uw activiteiten als KDP-lid.

Bovendien ressorteren de door u aangehaalde liefdesperikelen niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent immers uw land ontvlucht omwille van een vrees voor represailles vanwege de familieleden van het meisje en dit ondanks het feit dat u een relatie met haar had afgewezen. Uw vrees lijkt bovendien weinig gegrond: u vindt het niet nodig om zich in Irak over de huidige stand van zaken te informeren (tijdens de telefonische contacten met uw familie vraagt u nooit hoe het gesteld is met uw problemen aldaar, zo stelt u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken) en of uw familie tengevolge deze affaire problemen heeft ondervonden, weet u evenmin te vertellen (gehoorverslag CGVS p.5). Dit roept eens te meer twijfels op bij de ernst van de door u ingeroepen feiten en laat niet toe u omwille van deze feiten de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Tenslotte dient er ook nog opgemerkt te worden dat de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas (huwelijksakte, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, bewijzen van uw lidmaatschap bij de KDP en afgelegde trainingen en foto's) bovenstaande bevindingen niet in positieve zin kunnen wijzigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker deed op 26 maart 2007 een eerste asielaanvraag. "Omdat hij vreesde dat zijn eigenlijke verhaal eventueel zou kunnen worden afgewezen, heeft verzoeker tijdens zijn interview onwaarheden verteld. Op 13.08.2008 deed verzoeker een nieuwe asielaanvraag. Ditmaal vertelde hij uiteraard wel de waarheid."

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de onwaarheden die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft verteld, wat zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt en waardoor er twijfels zouden ontstaan over de nood aan bescherming in zijn hoofd. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal de waarheid moet achterhalen en niet op zoek moet gaan naar een misstap om vervolgens op basis van deze misstap het verzoek

af te wijzen. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn tweede asielaanvraag erkend heeft dat zijn verhaal tijdens zijn eerste asielaanvraag niet correct was.

Hij stelt dat hij lid was van de politieke partij KDP en dat hij omwille van dit lidmaatschap verschillende keren in de problemen is geraakt gezien hij ernstig bedreigd werd. Verzoeker wijst erop dat deze problemen zich niet beperkten tot bedreigingen maar dat er eveneens concrete gewelddaden tegen hem waren, zoals de vernieling van de winkel en de inval in zijn huis op 18 januari 2007. Hij meent dat de daden tegen hem gericht omwille van zijn politieke overtuiging en vrije mening voldoende ernstig zijn om te besluiten dat zijn rechten in Irak werden geschonden en wijst erop dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten. Bijgevolg is artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) geschonden.

3.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag manifest bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn identiteit en afkomst daar hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde Saber Abdelwahid Mohammed te heten, met als geboortedatum 1 mei 1983 en geboorteplaats Mosul, terwijl hij zich tijdens onderhavige asielaanvraag identificeert als Mosleh Abdelwahid Mohammed-Said, geboren op 1 juli 1982 te Amedi (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 12; stuk 3, p.2). Van een asielzoeker mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat aan hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot internationale hulp en bescherming, een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet (zie ook UNHCR, o.c. , 205). Verzoekers uitleg dat hij op aanraden van een aantal Koerden een andere identiteit en regio van afkomst heeft opgegeven teneinde een repatriëring naar Irak te vermijden is geen afdoende verschoningsgrond. Het feit dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag een geheel bedrieglijk verhaal heeft opgehangen, zelfs al heeft hij dit toegegeven tijdens zijn tweede asielaanvraag, is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging door een herhaling van de asielmotieven volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn beweerde problemen beperkt bleven tot een aantal waarschuwingen en berispingen omwille van zijn stoutmoedigheid en zijn 'grote mond' en tot een kortstondige ondervraging door de Asayesh omwille van zijn handel drijven met de PKK, zonder dat dit echter geleid heeft tot een detentie of andere vorm van vervolging. Voormelde gebeurtenissen kunnen bezwaarlijk aanzien worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangaande verzoekers stelling in het verzoekschrift dat zijn winkel werd vernietigd en de inval in zijn huis in januari 2007 dient te worden opgemerkt dat (i) verzoeker met geen woord gerept heeft over de vernietiging van zijn winkel (ii) verzoeker in zijn verklaring (stuk 12) melding heeft gemaakt van een inval door *"twee gemaskerde en gewapende mannen"* maar vervolgens nalaat deze gebeurtenis te vermelden tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal. Dientengevolge wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot deze incidenten ondermijnd.

Omtrent verzoekers stelling dat het motief van de bestreden beslissing dat hij via zijn familie niet kan te weten komen hoe het gesteld is met zijn situatie in Irak, niet kan aangenomen worden gezien verzoeker de enige van zijn familie was die politiek actief was, wordt opgemerkt dat van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij, gezien zijn contacten met zijn familie in zijn thuisland, zich zou informeren naar de evolutie van zijn problemen die de reden zijn waarom hij zijn land is ontvlucht. Het feit dat zijn familie niet politiek actief is doet hieraan geen afbreuk. Een politiek engagement van verzoekers familie is geenszins vereist om aan verzoeker te kunnen meedelen hoe onder meer zijn problemen met de familie van M.A.S. zouden geëvolueerd zijn. Verweerder benadrukt terecht dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Wat de neergelegde partijkaarten van de KDP en foto's met betrekking tot zijn toespraken en huis en winkel betreft, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing hieromtrent terecht heeft aangevoerd dat deze stukken geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De partijkaarten van de KDP bevestigen weliswaar het lidmaatschap van verzoeker maar zijn geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Wat de aangebrachte foto's betreft stelt verweerder terecht vast dat deze enerzijds verzoeker afbeelden en anderzijds twee gebouwen tonen, waaruit echter geen begin van bewijs omtrent zijn beweerde problemen kan worden afgeleid.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn geboorteland een ernstig risico loopt op zware schade waarvoor hij geen bescherming kan vinden. Verzoeker verwijst enerzijds naar de politieke represailles en naar de bloedwraak van de familie van Mir Amin Shini. Verzoeker stelt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas inzake de problemen met de KDP en met de familie van M.A.S. (zie sub 3.2.), evenals de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.